

návrh kandidáta na úřad prezidenta ČR Prof. Milan Nakonečný

Žádáme poslance PSP ČR o nominaci profesora Milana Nakonečného na úřad prezidenta ČR a na obhajobu svého návrhu uvádíme následující údaje a hodnocení

SKUPINA OBČANŮ, SDRUŽENÍ, Hnutí A STRAN SPOJENÝCH PROSTŘEDNICTVÍM PORTÁLU ZVON

navržený dosud nevyjádřil se svou kandidaturou souhlas

Vážení příznivci!

Protože politika a volební a ideové kampaně jsou zejména věcí peněz a protože ti kandidáti, kteří se líbí lidu

zpravidla, takové prostředky nemají, nezdráhejte se, pokud máte pocit, že můžete i penězi podpořit dobrou věc.

Peníze nebudou využívány na práci žádného aparátu apod., ale čistě na zakázky spojené s propagací a veřejnou,

popř. i vědeckou a publikační aktivitou kandidátů. Vaše peníze budou osobním darem kandidátovi.

Posílejte je

obyčejnou složenkou na jméno kandidáta, na adresu, Tismenická 1256, 390 02 Tábor. Do zprávy adresátovi

uveďte slovo ZVON.

Darius Nosreti, Ostrava, 21. 4. 2000, tel.: 59663 4284, E-mail:

info(zavináč)darius.cz

Osobní údaje:

Prof. PhDr. Milan Nakonečný, univ. prof. - psycholog, se narodil

8. 2. 1932 v Horažďovicích, je vdovcem.

Jeho manželka (1936-97) byla úřednicí

Jeho syn Milan

Jeho otec Theodor (1896 - 1970, JUDr.) byl notářem a matka Božena (1906-87) instrumentářkou.

Byl profesorem psychologie a ved. katedry andragogiky a personál. řízení na FF UK Praha.

Vystudoval VŠ pedagog., pedagogika, psychologie, Praha 58 a FF UK, klin. psychologie, Praha 67.

Krédó: Srdce má své důvody, které rozum nezná. (B. Pascal).

Politické krédó v roce 2002: Je ochoten podpořit každou rozumnou iniciativu, která by mohla vést k pádu současného málo demokratickému politického režimu v České republice.

Zájmy: ezoterismus (zejm. hermetizmus), filozofie, dějiny moder. umění a liter., čes. dějiny 20. stol., součas.

politika, věnuje se malířství (prakticky).

Profesní dráha:

70-72 ved., psycholog, Krajská manžel. poradna Č. B., 75-85 středošk. učitel, Střední pedagog. škola v Soběslavi,

85-89 klin. psycholog, Dětský psychodiagnostický ústav v Č. B.

ŽIVOTNÍ OKOLNOSTI

68-69 stud. stip. pobyt v Německu (Mnichov se stud. zájezdem do Paříže - stipend. poskytla inst. Deutscher

Akademischer Austauschdienst, Bonn-Bad Godesberg).

SPOLEČENSKO-POLITICKÉ AKTIVITY

vždy bezpartijní, angaž. v KC OF Tábor.

VYZNAMENÁNÍ, OCENĚNÍ

uznání kraj. Svazu žen - za vedení Krajské manželské poradny v Českých Budějovicích (71).

DÍLO

180 odb. prací, z toho 5 knih: 69 Základní otázky psychologie, 70 Sociální psychologie, spoluaut. Malá

encyklopedie současné psychologie - 2. vyd. 77, 92 Motivace pracovního jednání a její řízení, 93 Základy

psychologie osobnosti, 93 Lexikon magie. Na esoterní témata publ. v zahraničí, 94 Smaragdová deska Herma

Trismegista, Novodobý čes. hermetizmus, Průvodce dějinami psychologie, Psychologie osobnosti, 96 Motivace

lidského chování, 97 Encyklopedie obec. psychol., Soc. psych. organizace. Od 89 předseda Universalie,

společnosti českých hermetiků.

BIBLIOGRAFIE

Blahopřání k jubileu M. Nakonečného (J. Reichel), Československá psychologie 2/92; K. Janků: Prof.

Nakonečný pětadesátiletý, Československá psychologie 3/97;

<http://www.kdojekdo.cz/aplikace/kjk.exe/profil?kod=07060&id=103041>

SOUKROMÁ ADRESA

Stará: U stadionu míru 1651, 390 03 Tábor, tel. 381 330 82

Nová: Tismenická 1256, 390 02, Tábor, tel.: 381 256903, 381 258585

Milan Nakonečný, tento milovník a profesionální šířitel pravdy a poznání, dokáže bez předsudků přistoupit jako

vědec, filozof i občan k jakémukoliv problému, k jakékoli otázce

experimentu či života. Jeho dílo z oblasti

psychologie, historie, politologie a hermetismu nám ukazuje, s jakou důkladností, odborností a jakým ponorem

dokáže uchopit zvolené téma. Profesor Nakonečný je především dobře

podkutý psycholog a odborník na sociální

psychologii, ale například i jeho, z hlediska oficiální vědy možná

přehlédnutelný, Lexikon magie přesahuje rámec

titulu a v mnoha svých heslech přivádí čtenáře neomylně na samou hranici

poznání a pokládá klíčové otázky,

jejichž správným položením a osvětlením koná autor ve vsí skromnosti první,

nejdůležitější krok na cestě jejich

zodpovězení. Jeho profesionální přístup k jakémukoliv tématu, které jej v

dosavadní kariéře zaměstnalo však

nedokáže z jeho díla vymazat důkazy nádherného v nejlepším smyslu slova amatérského zanícení, upřímnou chlapeckou zvědavost a neúnavné mužné, duchovně vyspělé zaměření se k nejvyšším ideálům poznání a vědy.

Jeho díla odhalující s přesností soudního patologa anatomii fašismu a nacionalismu dávají přicházejícím generacím účinnou zbraň, pomocí které se snáze vyvarují opakování omylů naší minulosti. Zároveň nás však učí vidět skutečnou, individuální povahu každého iniciátora historických společenských procesů a každého hnutí i s jeho upřímnými a pozitivními záměry a v rámci reálných podmínek, které mohou být příčinou deformace motivů či výsledku takového osobního usilování či skupinového hnutí. Učí nás tak vidět dějiny lidí lidsky a tedy pravdivěji, učí nás vzdorovat deformacím těch, kdož píší dějiny z titulu svého politického vítězství nebo pomocí zaužívaných černobílých schémat. Učí nás vážit si vlastenectví a pozitivních aspektů národně uvědomujících hnutí.

Jeho dílo nenechává nikoho chladným a vždy vyvolávalo ohlasy, pozitivní i odmítavé, jak se na skutečného objevitele a dominantní osobnost dvou tisíciletí sluší. Čas přitom neúprosně dává vždy za pravdu jen těm, kteří v jeho díle viděli pravdivost, statečnost a společenský přínos, a přirozená autorita, kterou mu daly jeho nepřehlédnutelné vědomosti v jeho díle prezentované, vždy dokázala kritiky odkázat do snesitelných mezí.

Nakonečný dokázal i za komunistického režimu jít svou vlastní cestou a přinášet burcující objevy z nitra společenských vazeb i lidské psychiky. Neokázale svůj, s nevyčísitelně zdravým sebevědomím tvůrce, který se identifikuje s Pravdou a který se vědomě Pravdou stává.

Statečně a morálně svým dílem a svědomitým rozvíjením svých zájmů obhájil svůj názor, že poznání nelze nalézat jen ve sterilním laboratoriu oficiální vědy, ale i v nejvlastnějším hájemství tajemného a naprobádaného, a zejména tam.

Dokázal prozíravě a čestně odolat cukru i biči nabídky členství ve Straně, nikdy nepatřil k lidem, jdoucím k úspěchu a uznání po zádech jiných nebo předbíhajícím jiné něčím jiným než vlastními schopnostmi. Přestože se po celý život k různým politickým otázkám přímo či nepřímo vyjadřoval, sám do ošidného třasoviska aktivní politiky nikdy nevstoupil a nevyhledával kontakty s mocnými z tohoto světa. Pohled zpět nás nutí přiznat, že jeho navenek trpný odstup byl správným činem. Díky své rozvážnosti a zdrženlivosti nikdy nepatřil ke smečce manipulátorů veřejného mínění ani intrikánů politické praxe, která v době dávno i nedávno minulé demoralizovala

naši zem.

V nejširším smyslu duchovně založený člověk a citlivý intelektuál, jehož duše neokorala v drsném povětrí našeho školství, ale naopak, prostřednictvím vědomé empatie a jistého druhu všedního sebeobětování skrze toto náročné a drsně formující prostředí denního střetu s kolegy a žáky, prohloubila svou schopnost přístupu k žákům a duchovního kontaktu s lidmi vůbec a přijala zjevnou pečeť vysoké neformální autority. Dokázal, že i náročná životní praxe, je-li ve vědomí odrážena pod velkorysým úhlem uvědomělého poslání, nemusí nutně vedle pozitivně formujících momentů nutně přinášet i momenty negativní. Milan Nakonečný dokázal v mnoha případech i prohry a všední překážky a osudové zkoušky měnit na vnitřní vítězství.

Je schopen se konstruktivním a komunikační problémy překonávajícím způsobem dorozumívat s lidmi vstřícnými i méně vstřícnými, je schopen taktně a bez vyvolávání zbytečného rozruchu řídit, rozhodovat a řešit problémy. Netrpí vztahovačností, podezíravostí ani sebestředností, vlastnostmi tak nebezpečnými v politickém životě, a u politiků dnes tak častými. Jeho komunikativnost, empatičnost a skromnost dávají záruku, že bude schopen být v potřebnou chvíli politikem národní dohody, smíru a konsenzu, jeho zásadovost, vůle a smysl pro pravdu mu pak dovolují rozeznat hranici dělicí cílevědomou a čestnou dohodu od bezzásadovosti, měkosti, nerozhodnosti a oportunistu, od ztráty vlastní tváře či tváře těch, které by měl reprezentovat.

Je to člověk interdisciplinární, pohybující se na pomezí věd důležitých pro zvládnutí většiny státnických a politických úkolů politika nové doby - politologie, historie, psychologie a sociologie. Je to člověk schopný posuzovat a řešit problémy komplexně a systémově. Je to člověk schopný silou své autority i svých názorů přivést národ k rozhodující jednotě v zásadních otázkách.

Do dnešního dne byla již jmenována dobrá desítka možných kandidátů na úřad prezidenta České republiky. Profesor Milan Nakonečný je v celkovém posouzení podle mého názoru výrazně převyšuje.

Darius Nosreti

přílohy (informace k osobě dostupné po internetu)

M. Nakonečný: Sociální psychologie, Academia, Praha 2000
Stále aktuálnější problematika mezilidských vztahů s jejich psychologickými

aspekty staví sociální psychologii mezi psychologickými vědami na přední místo. Současnou úroveň poznání v oboru sociální psychologie shrnuje v plné šíři tento systematický přehled sociálněpsychologických jevů a kategorií - sociální motivace, komunikace, socializace, sociální chování a další - i způsobů praktického využití sociální psychologie v různých oblastech lidské činnosti. Původní dílo přinášející řadu nových teoretických i empirických nálezů, opřené též o autorovy cenné interpretace a citace světové odborné literatury, může s prospěchem studovat každý, kdo se zabývá prací s lidmi - pedagog, sociální poradovík, personalista - a vůbec každý, koho zajímají otázky mezilidských vztahů v širším smyslu.

Fašismus ve své epoše

Nolte E., Argo Praha 1999 (695 str.; překl. J. Dobeš a B. Pscheidtová, doslov J. Dobeš)

Devět vydání (od r. 1963, kdy toto dílo vyšlo poprvé) této monumentální monografie o fašismu svědčí o neobyčejném zájmu, které vyvolala. Dílo mělo i velký kritický ohlas, negativní i pozitivní a svému autorovi, významnému německému historikovi, vyneslo řadu obvinění, která zaměřovala důsledný objektivismus za ideový extremismus. Kniha je věnována třem nejvýraznějším formám fašismu: francouzské akci, italskému fašismu a německému nacismu. Je to obsáhlá studie destruktivního fenoménu, jeho společensko-historických souvislostí a jeho projevů a ideologických základů, která dosáhla zaslouženého uznání i u řady kritiků za systémový přístup a věcné posuzování zjištěných skutečností. Podává v podstatě základní typologii fašismu a jeho vztah k totalitárním ideologiím a režimům. Fašismus chápe Nolte široce jako historickou formu politické ideologie a praxe, vystupující v souvislosti s určitou tradicí a situací evropského sociobiologického myšlení. ve srovnání s teoriemi, které zdůrazňovaly zvláštnosti jednotlivých národních fašismů, je to pokus o jednotnou teorii fašismu, která jeho národní varianty nepopírá, ale hledá jejich společného jmenovatele. Ten je vyjádřen v definici fašismu: "Fašismus je antimarxismus, který usiluje o zničení protivníka prostřednictvím vytvoření radikálně protikladné a přece blízké ideologie a prostřednictvím použití téměř identických a přesto charakteristicky přetvořených metod" (str. 56). Fašismus je chápán jako druh totalitarismu, který může být srovnáván, ale nikoliv ztotožňován s jinou formou totalitarismu, s komunismem. Autor sám zdůrazňuje, že jeho kniha "zavedla pojem fašismu do vědecké a publicistické diskuse" a dala mu, ve srovnání s dlouho užívaným vágním významem, určitější obsah. Klade důraz na osobnosti jeho vůdců, např. na "základní pocit strachu" a Ch. Murrase, "duchovní biografii" B. Mussoliniho a antisemitský komplex A. Hitlera. Ale

důsledně analyzuje také důsledky praktické realizace fašistické ideologie (např. "logické" vyústění nacismu v holocaustu a ve světové válce). Kniha se tak stala i pozoruhodnou psychohistorickou studií fašistických vůdců a fašistického agresivního aktivismu. Fašistický antimarxismus je podstatnou charakteristikou fašismu, ale nikoliv vyčerpávající. Marxismu věnoval Nolte zvláštní monografii, která je třetím, fašismus druhým svazkem jeho tetralogie dějin moderních ideologií.

Nolteho dílo je metodou zkoumání i výkladu historie skutečným vzorem vědecké práce, kterou lze obdivovat i přes řadu sporných zobecnění. Obdiv k systémovému přístupu je násoben velkým rozsahem a věcností zpracovaného tématu.

prof. Milan Nakonečný

Historie extrémní pravice ve Francii
Michel Winock a kol., vydala Academia roku 1998, cena neuvedena

Kniha obsahuje příspěvky předních francouzských historiků a politologů a byla redigována profesorem soudobé historie v pařížském Institutu politických studií. Je významným příspěvkem k historii a ideologii francouzského pravicového extrémismu a zejména fašismu a fašistoidních hnutí. Chápeme-li fašismus jako určitý druh nadnárodního politického radikalismu, jehož národní formy jsou velmi specifické a také v rámci téhož národa dostávají různé formy, pak je historie Francie na tyto formy bohatá. Patří k nim i neblaze proslulá Action française (Francouzská akce) jako historicky nejstarší forma fašismu s ucelenou ideologií a programem činnosti. Tématické zaměření knihy je nicméně širší, je jím politicky extrémní pravice, zjednodušeně řečeno, reprezentující ideové dědictví kontrarevoluční a pozdější populistické, resp. nacionalistické pravice, jak v úvodu ke knize píše její redaktor M. Winock. Ultrapravicová fašistická Francouzská akce z tohoto dědictví převzala a ideově zformulovala zejména nacionalismus, antisemitismus a katolický fundamentalismus a na svět ji pomohla Dreyfusova aféra, v níž tři uvedené ideové prvky krystalizovaly.

Obsah knihy nás provází historickým vývojem francouzské ultrapravicové scény a tak zde nacházíme, vedle již zmíněné Francouzské akce, také neméně pověstné Ohňové kříže, Královy kameloty, představitele vichystické radikálně pravicové kolaborace s nacisty a další organizace, až po poválečný nástup paramilitárních rasistických organizací a nacionalistických bojůvek, vznikajících a zanikajících kolem ultrapravicových ideologů a aktivistů, podněcovaných, kromě jiného, zejména ztrátou „francouzského Alžírsku“, která vyvolala v určitých vrstvách populace krizi národního sebevědomí. A najdeme zde ovšem i velmi aktuální

politické memento Národní fronty
J.-M. Le Pena (73% Francouzů se podle výsledků výzkumu z r. 1994 domnívalo, že tato strana, jejíž popularita od té doby nicméně narostla, znamená nebezpečí pro francouzskou demokracii).

Českým pendantem tohoto významného díla, které má však tématicky širší záběr od pravicového až k levicovému extrémismu, je politologem P. Fialou redigovaná kniha Politický extremismus a radikalismus v České republice (Masarykova univ. v Brně 1999).

Dílo o historii francouzského pravicového extrémismu přináší množství dobře utříděných a dokumentovaných faktů. Přináší i řadu zajímavých úvah o souvislostech tohoto fenoménu, např. s dlouhodobě antiliberálně zaměřeným francouzským katolicismem a další. Je to nepochybně velmi aktuální a podnětný studijní pramen.

prof. Milan Nakonečný

O autoritativní národní stát
J. Rataj, Karolinum Praha 1997 (251 stran)

Podtitul knihy, Ideologické proměny české politiky v druhé republice 1938 - 1939, naznačuje její obsah, ale nikoli ideologické pojetí jejího východiska, které je tradičně kritické. Je to studie tematizující ideologické aspekty české politiky, její radikální změny, které nastaly v období krize masarykovsky pojaté demokracie. Autor tyto změny v úvodu sám charakterizuje takto: "Po dvaceti letech liberálně demokratické první republiky, jejíž odkaz je dodnes pozitivně přijímán, nastupuje chmurné období autoritářského, antidemokratického i antisemitského režimu republiky druhé". Čtenář zvyklý na to, že pojednání o o druhé republice pochází téměř vesměs z dílny levicových intelektuálů, nežřídka i bývalých marxistů a je proto spojeno s drsně negativním odsouzením, bude očekávat, zda se mu v této publikaci dostane vlídnějšího posouzení, které by bylo sine era et studio bez zakořeněných předsudků. Nebo snad první republika se svou problematickou zahraniční politikou, ale v mnoha směrech i vnitřní, zejména čechoslovakistickou politikou žádné změny nevyžadovala? A do jaké míry byly tyto změny v druhorepublikové politice diktovány postavením spojenci zrazeného Československa, stojícího tváří v tvář agresivnímu německému nacismu? Nebyl ten antisemitismus, až na malé skupinky zfanatizovaných nacionalistů, vedených politikařem posedlých primitivů, spíše jen formální úlitbou sousednímu nepříteli, který měl ve štítě programový antisemitismus nejzvrácenějšího druhu? Nebyla politická ideologie druhé republiky pokusem "výt s vlky", když už nebylo možno "zpívat s anděly", jak v té době napsal jistý novinář? Odpovědi na tyto a mnohé

další otázky čtenář v této, jinak zajímavě psané a obsahově bohaté knize nenajde. Druhá republika je prezentována jako trvalá jizva na tváři české politické scény, hodnocené podle tvrdých norem "prohradní" politické ideologie. Nicméně již jiní (např.: J. Kalvoda v Genezi Československa 1998, A. Klimek Boj o Hrad, 1. sv. 1996. 2. sv. 1998) ukázali, že masarykovská autoritativní demokracie nebyla tak zcela bezvadná, aby nezadala, s ohledem na geopolitickou situaci tehdejšího Československa, důvod ke změnám jak v politické ideologii, tak i v praxi.

Druhá republika to nebylo jen otevření stavidel českému politickému primitivismu, o kterém se čtenář v knize dozví mnoho zajímavého a poučného a který vždy živořil na periférii politického života. Druhá republika byla také pokusem o vyhoštění politického partajnictví a mnoha dalších nešvarů veřejného života. Nešlo v ní primárně o indoktrinaci pochybných hodnot a už vůbec ne o s tímto spojenou praxi, ale o zoufalou záchranu toho, co po mnichovské zradě a krachu čechoslovakismu zůstalo malému opuštěnému národu v srdci Evropy.

prof. Milan Nakonečný

" Jsme zabetonováni v partajnicko-politikářském marastu " **ROZHOVOR S PROF. MILANEM NAKONEČNÝM**

*Prof. PhDr. Milan Nakonečný (*1932) přednášel psychologii na Filozofické fakultě UK v Praze a na dalších vysokých školách. Vystudoval Vysokou školu pedagogickou v Praze (odbornosti pedagogika a psychologie) a obor klinické psychologie na Filozofické fakultě UK v Praze. Působil nejprve jako psycholog dětského psychodiagnostického zařízení, potom jako vysokoškolský pedagog. V období normalizace, kdy byl z vysoké školy propuštěn, prošel řadou různých zaměstnání, nejdéle pracoval jako učitel na Střední pedagogické škole v Soběslavi. K činnosti vysokoškolského pedagoga se vrátil v roce 1990. Nikdy nebyl členem žádné politické strany a vykazuje se negativní, čistou lustrací. Je autorem řady odborných publikací, zejména z psychologie, několika knih o magii a historicky analyzující knihy o Vlastě, ale také mnoha recenzí odborné, kromě jiného také politické literatury, a řady publicistických statí v různých časopisech. V současné době přednáší psychologii na Teologické fakultě JČU v Českých Budějovicích a na Vysoké škole obchodní v Praze. Je vdovec, má syna a vnučku. Trvale žije v Táboře. Ve volném čase se věnuje svým zálibám: malování a četbě.*

* Během své vědecké kariéry jste zažil i léta, kdy jste byl na indexu. Jak jste je trávil?

Na indexu jsem byl skoro dvacet let. Za tu dobu jsem nesměl publikovat ani recenze ruské odborné literatury.

Tehdy západoněmecká instituce Deutscher Akademischer Austausch Dienst mne však jako svého bývalého stipendistu velkoryse podporovala zásilkami odborné literatury, kterou jsem si vybral. To mi umožňovalo studovat, být ve svém oboru ? jour; a v r. 1990, kdy jsem se vrátil na Filozofickou fakultu UK, také přednášet. Kromě toho mě odbornou literaturou podporovali moji přátelé.

* Nevadí vám, že v akademických kruzích a zejména ve společenských vědách působí mnoho lidí zprofanovaných za minulého režimu?

To mi vadí velmi a považuji to za jeden z největších nedostatků "sametové revoluce", ten generální pardon všem komunistickým stvůrám a slouhům, mezi nimiž bylo mnoho intelektuálů – také z vysokých škol. Bylo ovšem pozoruhodné sledovat jejich překotný přerod v "demokraty". Dnes sedí nejen na katedrách, ale i v redakcích časopisů a jsou z nich opět strážci ideologické čistoty, jak ji u nás vždy určoval Hrad a servilní podhradí. Znovu kádrují a cenzurují, zejména v české historii, kde je pro tento účel zafixována řada rigidních šablon pro zlé Dětrichy (např. generál Lev Prchala) a hodné Fridolíny (např. E. Beneš – jednou to možná bude znovu i Julius Fučík, atd.).

* Proč jsou dnes ve významných státních funkcích poměrně málo zastoupeny akademické kruhy, které obecně převážně mlčí k závažným společenským problémům? Neměly by být více aktivní a viditelné?

Myslím, že ti nemnozí akademikové, kteří byli ochotni se politicky angažovat, prohlédli beznadějnost takového počínání. Jsme zabetonováni v partajnicko-politikářském marastu. Není téměř jediná oblast veřejného života, kde by nebyly uplatňovány partajní zájmy a kšeftaření, a pokud se občas provalí nějaká aféra toho druhu, je včas a obezřetně zahrána do autu. Politika je především druh – u nás bezrizikového – podnikatelství.

* Nemají lidé z akademických kruhů trochu pbavy vstupovat do politiky a pokoušet se měnit její tvář?

Jak jsem již naznačil v odpovědi na předešlou otázku, nejde tu o obavu, ale zřejmě především o vědomí bezmocnosti. Jít proti bezbřehému partajnictví vyžaduje bojovnost. Současná česká demokracie je především deklarovaná, nikoli také důsledně praktikovaná. Jsou tu namnoze poměry, v nichž zásadovost a čestnost jsou spíše kontraindikací úspěchu.

* Co považujete za největší a nejožehavější problém, který by měl být

neprodleně řešen?

Odstranit legálními prostředky současnou partajnickou garnituru, což by bylo úkolem nových politických stran s radikálním programem, které by se sjednotily kolem ideje národních zájmů, sociální spravedlnosti a skutečné ekonomické prosperity a jež by vyhrály volby. Podmínky k tomu však dosud nedozrály a v Čechách budou zrát velmi dlouho. Pak je tu ovšem také programové minimum, jako například: přímá volba státního prezidenta, ale i krajských hejtmanů, která by vyloučila kromě regionální korupce i hanebnou spolupráci s komunisty; radikální revize téměř feudálních výsad poslanců a senátorů; radikální redukce financování parlamentních stran ze státních finančních prostředků; odstranění pozitivního rasismu; důsledné potírání korupce všeho druhu; důsledné prosazování národních zájmů v ekonomice a zahraniční politice; opatření, která by omezila zhoubný vliv destruktivního liberalismu, a řada dalších, především korektivních dílčích cílů, neboť stav marasmu vyžaduje především negaci.

* Není chybou, že dosud nedošlo ke komplexní debolševizaci společnosti?

To není chyba, ale spíše politický zločin, který není jen projevem nedostatku vůle zvolených zástupců lidu, ale především úspěchem šedých eminencí "sametové revoluce", která nastartovala nejen nezdařenou transformaci ekonomickou, ale také deviantní transformaci společensko-politických poměrů vůbec. Je to výsměch všem obětem komunistického zlořádu a čin, který přinesl a ještě přinese mnoho, jenně řečeno, komplikací.

* Kromě Vašeho hlavního vědeckého zájmu, jímž je psychologie, se zajímáte i o moderní historii a o vývoj českého nacionalismu v první polovině 20. století – v období první republiky a následné německé okupace. Dají se poznatky z těchto období aplikovat i na dnešní situaci a soudobé problémy? Lze najít odpovídající historické paralely, nebo už jde o zjevný historický diskurs, kdy se jedná o násilně přerušenu kontinuitu?

Pro levicově orientované intelektuály a kosmopoliticky zasněné naivisty je slovo "nacionalismus" v podstatě nadávkou. Ve skutečnosti jsou různé druhy nacionalismu. Ten český byl vždy spíše projevem vlastenectví obranného druhu. Nacionalistický aktivismus u nás vystupoval vždy, když byly ohroženy zájmy národa. Někdy bylo toto ohrožení identifikováno správně, jindy nikoli. Například u fašistů byl spojován s antisemitismem a nepřítelem, který neexistoval.

Dnes jsou naše národní zájmy pošlapávány již tím, že, že je soustavně vyprodáváno naše "domácí stříbro", tj.

národní bohatství všeho druhu. Že je tato země bezohledně exploatována cizáckými kapitalisty, do známé míry penězoměnci, kteří spíše, než by podporovali zaměstnanost a rozvoj hospodářství, vyvázejí zisky, a to za podpory četných místních kolaborantů, anebo dokonce způsobují krach konkurenčních podniků. Kapitalismus je a není mezinárodní. Mezinárodní jsou pouze prostředky jeho kořistnictví.

Zahraniční investoři, kteří u nás vydělávají, platí našim lidem mzdy, zdokonalují výrobní technologii, aby mohli více vydělávat, ale své zisky vyvázejí. Hovořilo se o nedostatečné kapitalizaci našeho hospodářství na začátku ekonomické transformace a o nedostatečné mezinárodní konkurenci mnoha našich podniků. Avšak kolik stamiliard pohltilo tunelování bank a podniků, kolik konkurenceschopných továren bylo přivedeno ke krachu? Kolik miliard vyvezl pan Kožený a kolik Kožených tu ještě působí?

Kapitalismus zdaleka není optimálně fungujícím politicko-ekonomickým systémem a český primitivní kapitalismus se zběsilou privatizací na jedné a všemožně bržděnou privatizací na druhé straně a přímo stupidním naháněním zahraničních investorů dostal tento stát na pokraj úpadku. Všechny věčné hodnoty byly zpochybněny a zrelativizovány. Zůstala jen jediná hodnota: trh jako absolutně autonomní homunkulus uvnitř státního organismu, který vše vyřeší.

Neutěšený stav dnešní české společnosti je dostatečným důvodem k tomu, aby bylo konečně zúčtováno se všemi těmi ekonomistickými pověrami a pseudoliberárními orgiemi a abychom se opět rozpomněli na své národní zájmy. Na to, abychom se stali pány ve svém vlastním domě a neomezovali své vlastenectví jen na hrdost ze sportovních úspěchů. Vstup do Evropské unie je další politicko-ekonomickou léčkou mocných koncernů globálního kapitalismu, servírovanou v přeslazeném ideologickém nálevu pro intelektuály, s příslibem blahobytu pro všechny. Náš současný nacionalismus je znovu obranou národních zájmů, našeho životního bohatství, našich tradic a naší národní hrdosti.

* Které historické osobnosti - a proč – si nejvíce vážíte?

Z cizích osobností si vážím zejména W. Churchila pro jeho rozhodnost, odvahu a prozíravost, i když mu lze i leccos vytknout. Z našich osobností si nejvíce vážím profesora Františka Mareše, vynikajícího vědce, filozofa a bojovného národovce, dnes bohužel téměř neznámého, protože nezapadal do šablony vytvořené koncesovanými dějepisci.

* Jak vidíte příští vývoj v České republice a čeho se nejvíce obáváte?

Další vývoj tohoto státu spatřuji velmi pesimisticky v pokračujícím fixování partajnického politikářství na korupčnictví, v dovršení balkanizace této země, v její závislosti na bruselském byrokratismu, v pokračující exploataci hospodářského potenciálu cizími kapitalisty, v hromadné rezignaci na občanský aktivismus. Více než desetiletá hospodářská a morální devastace této země nemůže zůstat bez následků. Vymírající národ bude muset tvrdě zápasit o své bytí, sevřen důsledky, které mu připravili nekompetentní politikové.

* Na čem v současnosti pracujete? Připravujete knihu s obdobnou tematikou jakou byla Vlajka?

Průběžně pracuji na několika psychologických publikacích, na úvodu do hermetismu a na obsáhlé monografii o českém fašismu. V rukopisu mám monografii o výše zmíněném Františku Marešovi. Svou odbornou literární činnost patrně ukončím či budu muset ukončit knihou o politické psychologii.

Otázky kladl: **Jan Kopal**

In **Svobodné noviny**, Přetlucká 31, 100 00 Praha 10, tel.: 274 784 289

mzahora@vol.cz

PSYCHOLOGIE OSOBNOSTI - Milan Nakonečný

J. P. Guilford: Psychometricky určené dimenze temperamentu
Faktory obec. dispozice:

- sebedůvěra (self-confidence, víra sama v sebe) x pocity méněcennosti (inferiority, pocity nedostatečnosti, viny blame, egocentrická vztahovačnost sensibility)
- bdělost (pohotovost preparedness k spontánnímu příklonu) x nepozornost (inattention)
- impulzivita (říká věci, kterých později lituje..., neplánuje) x rozvážnost (deliberation, discreetness)
- zdrženlivost (reserve, přemýšlivý, vážný serious život) x bezstarostnost (carelessness, unconcern, veselý, senzace)
- objektivnost x hypersenzitivita (egoistic., lehká zranitelnost vulnerability citů)

Faktory emocionality:

- veselost (mirth, vivacity, joviality) x skleslost (deprese, cítí se být poražen/vyčerpán/osamělá)

- emoční nezralost (immaturity, unripeness, jako dítě - snaží se vyvolávat sympatie, je domýšlivý conceited, arrogant, bojechtivý, egocentrický) x emoční zralost

- nervozita (nervousness, napětí, těkavost, = dezorganizující aktivita, neschopnost uvolnění, neurotické zvyky) x klidná mysl (equanimity, composure, klid, uvolněnost, = inaktivita)

- stabilita x cykloidita nálad

- nesmělost (diffidence, shyness, zmatenost fuzziness ve společnosti, zábrany před veřejným vystoupením, když ho jiní pozorují, ruší ho to v práci; opak není družnost (sociabilita); nesmělost je egocentricky zabarvena sebeoceňováním) x sebevědomost

Temperamentové faktory sociálního chování

- prosazování se (ascendancy, sebe-potvrzování self-assertion; trvá na svých právech, přebírají společenskou iniciativu) x bojácnost (shzness, podřídivost, ostýchavost, plachost timidity)

- společenskost (sociality, potřeba společnosti) x soběstačnost (self-sufficiency, autoarchy, tendence pracovat sám, sebedůvěra)

- sociální iniciativa (získává snadno přátele, organizuje, snadno se baví s lidmi) x pasivita

- přátelskost (neighbourliness, hominess, pohotovost k souhlasu a laskavost kindness) x nepřátelskost (sklon k bojovnosti warlikeness a střetávání se, vztek při práci si vylévá na nástrojích)

- tolerance (toleration, akceptuje druhé) x kritičnost (criticism, stálá pohotovost ke kritice, podezřívá suspect)

Další potenciální faktory temperamentu, př.:

- maskulinita (zdůrazňování profesních zájmů, potlačuje emoční výraz) x feminita (větší emoční vzrušivost excitability, soucit, pocity hnusu disgust, filth)
<http://kepler.fjfi.cvut.cz/%7Enovy/Dokumenty/faktory.html>

KAOH 15/17
NAKONEČNÝ, Milan

Lexikon psychologie / Milan Nakonečný. -- 1. vyd.
-- Praha : Vodnář, 1995. -- 397 s., obr., tb.,
rejstř. -- Bibliogr.s.370-371 -- 159.9.
psychologie-slovníky
80-85255-74-X : 500.00 Kč

KAOH 15/17
NAKONEČNÝ, Milan

Psychologie osobnosti / Milan Nakonečný. --
2. vyd. -- Praha : Academia, 1998. -- 336 s., gr.,
rejstř. -- 159. -- Bibliogr.s.325-327.
psychologie-osobnost-geneze-struktura-dynamika
charaktery
80-200-0628-1 : 500.00 Kč

KABIS 15/17
NAKONEČNÝ, Milan

Základy psychologie / Milan Nakonečný. -- 1. vyd.
-- Praha : Academia, 1998. -- 590 s., obr., tb.,
gr., rejstř. -- 159. -- Bibliogr.s.559-569.
psychologie-základy-učebnice
80-200-0689-3 : 500.00 Kč

<http://kix.fsv.cvut.cz/%7Egagan/rukopisy/dokument/nak-1.htm>

Milan Nakonečný

V L A J K A
K historii a ideologii
českého nacionalismu
Praha 2001
Chvojko nakladatelství

str. 27:

..... Jan Vrzalík, v polovině třicátých let již středoškolský profesor dějepisu (nejprve v Praze, potom ve Strakonících), jezdil po Čechách a neúnavně v četných přednáškách obhajoval pravost Rukopisů (Zelenohorského a Královédvorského). Obhajováním pravosti Rukopisů se nepřímou útočilo na Masaryka, který patřil k těm, kdož jejich pravost rozhodně popírali. To bylo spojováno s jeho "realistickou metodou", kterou se dokazovalo to, co má být apriori dokázáno a vyvracelo to, co mělo být apriori popřeno.

str. 36 až 37:

Od konce r. 1931 se Vlajka soustřeďuje na boj o uznání pravosti Královédvorského a Zelenohorského rukopisu (dále jen Rukopisů). Boj o pravost Rukopisů měl již v té době dlouhou a pohnutou historii a vystoupil v něm také Masaryk a jako kritický "realista" ovšem na straně odpůrců pravosti Rukopisů. Boj znovu obnovil prof. Mareš, který na přání Vlajky uspořádal 11. března 1933 přednášku o problematice

Rukopisů. Předtím, 27. listopadu 1932, uspořádal kulturní odbor Vlajky za vedení Vrzalíka prohlídku originálů Rukopisů v pražském Národním museu a 9. prosince téhož roku přednášku prof. dr. Vojtěcha, který prováděl fotografické a chemické zkoumání Rukopisů a stál na straně obhájců jejich pravosti. K obnovenému boji za pravost Rukopisů existovaly vážné důvody, neboť v argumentech odpůrců jejich pravosti byly shledány významné nedostatky: např. proslulý vpisek "Hanka fecit" (zhotovil Hanka), který měl být důkazem doznání falsifikátora, vůbec neexistoval. Avšak byly tu i další pochybnosti o serióznosti dalších důkazů nepravosti Rukopisů. Spiritus rector boje o Rukopisy byl zejména Jan Vrzalík, ale také prof. Mareš, který věnoval studiu Rukopisů sedmnáct let, než vystoupil na obhajobu jejich pravosti. Do značné míry byl tento boj také motivován záští proti masarykovskému "realismu" (zvláště u prof. Mareše) a byl tak i skrytým výpadem proti Masarykovi. Vrzalík cestoval po celé republice a konal přednášky, v nichž vášnivě dokazoval pravost Rukopisů a polemizoval s argumenty jejich odpůrců. Byl za to spolu s ostatními obhájci pravosti Rukopisů často hrubě napadán, zejména v "Českém slově", tiskovém orgánu národně socialistické strany.

str. 50:

..... Řečníci kladně hodnotili dosavadní činnost Vlajky, zvláště systematický boj za pravost Rukopisů, který Vlajka organizovala ve formě přednáškového cyklu v řadě českých měst. Významný byl večer 5. března 1936, kdy Vlajka pořádala ve "Slovanském domě" v Praze manifestační oslavu pravosti Rukopisů [konala se ve velkém sále Slovanského ostrova za účasti 2500 osob. Pozn. JAG]. Předsedal plzeňský arciděkan Ant. Havelka a slavnostně byla prohlášena pravost Rukopisů. Jistý stín vrhl později na tuto akci soudní spor J. Vrzalíka (kterého zastupoval dr. V. Cyphelly) s A. M. Píšou, který Vrzalíkovi obhajobu pravosti Rukopisů nazval "stupidní". Hlavní líčení se konalo v říjnu 1936 a soudce rozhodl, že slovo "stupidnost" znamená zarputilost, zatvrzelost a tedy že žalující Vrzalík "nebyl na své cti dotčen". Teprve Nejvyšší soud r. 1938 tento rozsudek zrušil a dal tak Vrzalíkovi zadostiučinění.

O b s a h:

Úvod

Historické začátky

Vývoj do konce období první republiky

Ideologie prvorepublikové Vlajky

Vlajka-maffie

Začátek okupace

Rysova protektorátní Vlajka

Vlajka se slučuje a rozlučuje
Vlajka útočí, pokus o puč
Úpadek
Rys kontra Moravec - začátek konce
Kmenové organizace Vlajky
Vlajka končí a pokračuje
Antisemitismus novodobého českého národovectví
Soud
Prameny a poznámky
Bibliografie
Dokumenty (Pamětní spis, Memorandum)
Divocí idealisté, konjunkturalisté a desperáti
Jmenný rejstřík
Poznámka autora

VLAJKA. K historii a ideologii českého nacionalismu.

Napsal PhDr. Milan Nakonečný. Lektoroval Mgr. Petr Kurssa. Vydalo Chvojkovo nakladatelství. Praha 2001.

Vydání 1. 336 stran. Cena 269 Kč.

Zdroje údajů: Položky nalezené vyhledávačem www.webfast.cz po zadání hesla Nakonečný, zejména však:

<http://www.kdojekdo.cz/aplikace/kjk.exe/profil?kod=07060&id=103041>

"Jsme zabetonováni v partajnicko-politikářském marastu"
ROZHOVOR S PROF. MILANEM NAKONEČNÝM

Prof. PhDr. Milan Nakonečný (*1932) přednášel psychologii na Filozofické fakultě UK v Praze a na dalších vysokých školách. Vystudoval Vysokou školu pedagogickou v Praze (odbory pedagogika a psychologie) a obor klinické psychologie na Filozofické fakultě UK v Praze. Působil nejprve jako psycholog dětského psychodiagnostického zařízení, potom jako vysokoškolský pedagog. V období normalizace, kdy byl z vysoké školy propuštěn, prošel řadou různých zaměstnání, nejdéle pracoval jako učitel na Střední pedagogické škole v Soběslavi. K činnosti vysokoškolského pedagoga se vrátil v roce 1990. Nikdy nebyl členem žádné politické strany a vykazuje se negativní, čistou lustrací. Je autorem řady odborných publikací, zejména z psychologie, několika knih o magii a historicky analyzující knihy o Vlajce, ale také mnoha recenzí odborné, kromě jiného také politické literatury, a řady publicistických statí v různých časopisech. V současné době přednáší psychologii na Teologické fakultě JČU v Českých Budějovicích a na Vysoké škole obchodní v Praze. Je vdovec, má syna a vnučku. Trvale žije v Táboře.

Ve volném čase se věnuje svým zálibám: malování a četbě.

* Během své vědecké kariéry jste zažil i léta, kdy jste byl na indexu. Jak jste je trávil?

Na indexu jsem byl skoro dvacet let. Za tu dobu jsem nesměl publikovat ani recenze ruské odborné literatury. Tehdy západoněmecká instituce Deutscher Akademischer Austausch Dienst mne však jako svého bývalého stipendistu velkoryse podporovala zásilkami odborné literatury, kterou jsem si vybral. To mi umožňovalo studovat, být ve svém oboru ? jour; a v r. 1990, kdy jsem se vrátil na Filozofickou fakultu UK, také přednášet. Kromě toho mě

odbornou literaturou podporovali moji přátelé.

* Nevadí vám, že v akademických kruzích a zejména ve společenských vědách působí mnoho lidí zprofanovaných za minulého režimu?

To mi vadí velmi a považuji to za jeden z největších nedostatků "sametové revoluce", ten generální pardon všem komunistickým stvůrám a slouhům, mezi nimiž bylo mnoho intelektuálů ? také z vysokých škol. Bylo ovšem pozoruhodné sledovat jejich překotný přerod v "demokraty". Dnes sedí nejen na katedrách, ale i v redakcích časopisů a jsou z nich opět strážci ideologické čistoty, jak ji u nás vždy určoval Hrad a servilní podhradí. Znovu kádrují a cenzurují, zejména v české historii, kde je pro tento účel zafixována řada rigidních šablon pro zlé Dětřichy (např. generál Lev Prchala) a hodné Fridolíny (např. E. Beneš ? jednou to možná bude znovu i Julius Fučík, atd.).

* Proč jsou dnes ve významných státních funkcích poměrně málo zastoupeny akademické kruhy, které obecně převážně mlčí k závažným společenským problémům? Neměly by být více aktivní a viditelné?

Myslím, že ti nemnozí akademikové, kteří byli ochotni se politicky angažovat, prohlédli beznadějnost takového počínání. Jsme zabetonováni v partajnicko-politikářském marastu. Není téměř jediná oblast veřejného života, kde by nebyly uplatňovány partajní zájmy a kšeftaření, a pokud se občas provalí nějaká aféra toho druhu, je včas a obezřetně zahrána do autu. Politika je především druh ? u nás bezrizikového ? podnikatelství.

* Nemají lidé z akademických kruhů trochu pbavy vstupovat do politiky a pokoušet se měnit její tvář?

Jak jsem již naznačil v odpovědi na předešlou otázku, nejde tu o obavu, ale zřejmě především o vědomí bezmocnosti. Jít proti bezbřehému partajnictví vyžaduje bojovnost. Současná česká demokracie je především deklarovaná, nikoli také důsledně praktikovaná. Jsou tu namnoze poměry, v nichž zásadovost a čestnost jsou spíše kontraindikací úspěchu.

* Co považujete za největší a nejožehavější problém, který by měl být neprodleně řešen?

Odstranit legálními prostředky současnou partajnickou garnituru, což by bylo úkolem nových politických stran s radikálním programem, které by se sjednotily kolem ideje národních zájmů, sociální spravedlnosti a skutečné ekonomické prosperity a jež by vyhrály volby. Podmínky k tomu však dosud nedozrály a v Čechách budou zrát velmi dlouho. Pak je tu ovšem také programové minimum, jako například: přímá volba státního prezidenta, ale i krajských hejtmanů, která by vyloučila kromě regionální korupce i hanebnou spolupráci s komunisty; radikální revize téměř feudálních výsad poslanců a senátorů; radikální redukce financování parlamentních stran ze státních finančních prostředků; odstranění pozitivního rasismu; důsledné potírání korupce všeho druhu; důsledné prosazování národních zájmů v ekonomice a zahraniční politice; opatření, která by omezila zhoubný vliv destruktivního liberalismu, a řada dalších, především korektivních dílčích cílů, neboť stav marasmu vyžaduje především negaci.

* Není chybou, že dosud nedošlo ke komplexní debolševizaci společnosti?

To není chyba, ale spíše politický zločin, který není jen projevem nedostatku vůle zvolených zástupců lidu, ale především úspěchem šedých eminencí "sametové revoluce", která nastartovala nejen nezdařenou transformaci ekonomickou, ale také deviantní transformaci společensko-politických poměrů vůbec. Je to výsměch všem obětem komunistického zlořádu a čin, který přinesl a ještě přinese mnoho, jemně řečeno, komplikací.

* Kromě Vašeho hlavního vědeckého zájmu, jímž je psychologie, se zajímáte i o moderní historii a o vývoj českého nacionalismu v první polovině 20. století ? v období první republiky a následné německé okupace. Dají se poznatky z těchto období aplikovat i na dnešní situaci a soudobé problémy? Lze najít odpovídající historické paralely, nebo už jde o zjevný historický diskurs, kdy se jedná o násilně přerušenu kontinuitu?

Pro levicově orientované intelektuály a kosmopoliticky zasněné naivisty je slovo "nacionalismus" v podstatě nadávkou. Ve skutečnosti jsou různé druhy nacionalismu. Ten český byl vždy spíše projevem vlastenectví obranného druhu. Nacionalistický aktivismus u nás vystupoval vždy, když byly ohroženy zájmy národa. Někdy bylo toto ohrožení identifikováno správně, jindy nikoli.

Například u fašistů byl spojován s antisemitismem a nepřítelem, který neexistoval.

Dnes jsou naše národní zájmy pošlapávány již tím, že, že je soustavně vyprodáváno naše "domácí stříbro", tj. národní bohatství všeho druhu. Že je tato země bezohledně exploatována cizáckými kapitalisty, do známé míry penězoměnci, kteří spíše, než by podporovali zaměstnanost a rozvoj hospodářství, vyvázejí zisky, a to za podpory četných místních kolaborantů, anebo dokonce způsobují krach konkurenčních podniků. Kapitalismus je a není mezinárodní. Mezinárodní jsou pouze prostředky jeho kořistnictví.

Zahraniční investoři, kteří u nás vydělávají, platí našim lidem mzdy, zdokonalují výrobní technologii, aby mohli více vydělávat, ale své zisky vyvázejí. Hovořilo se o nedostatečné kapitalizaci našeho hospodářství na začátku ekonomické transformace a o nedostatečné mezinárodní konkurenci mnoha našich podniků. Avšak kolik stamiliard pohltilo tunelování bank a podniků, kolik konkurenceschopných továren bylo přivedeno ke krachu? Kolik miliard vyvezl pan Kožený a kolik Kožených tu ještě působí?

Kapitalismus zdaleka není optimálně fungujícím politicko-ekonomickým systémem a český primitivní kapitalismus se zběsilou privatizací na jedné a všemožně bržděnou privatizací na druhé straně a přímo stupidním naháněním zahraničních investorů dostal tento stát na pokraj úpadku. Všechny věčné hodnoty byly zpochybněny a zrelativizovány. Zůstala jen jediná hodnota: trh jako absolutně autonomní homunkulus uvnitř státního organismu, který vše vyřeší.

Neutěšený stav dnešní české společnosti je dostatečným důvodem k tomu, aby bylo konečně zúčtováno se všemi těmi ekonomistickými pověrami a pseudoliberalními orgiemi a abychom se opět rozpomněli na své národní zájmy.

Na to, abychom se stali pány ve svém vlastním domě a neomezovali své vlastenectví jen na hrdost ze sportovních úspěchů. Vstup do Evropské unie je

další politicko-ekonomickou léčkou mocných koncernů globálního kapitalismu, servírovanou v přeslazeném ideologickém nálevu pro intelektuály, s příslibem blahobytu pro všechny. Náš současný nacionalismus je znovu obranou národních zájmů, našeho životního bohatství, našich tradic a naší národní hrdosti.

* Které historické osobnosti - a proč ? si nejvíce vážíte?

Z cizích osobností si vážím zejména W. Churchila pro jeho rozhodnost, odvahu a prozíravost, i když mu lze i leccos vytknout. Z našich osobností si nejvíce vážím profesora Františka Mareše, vynikajícího vědce, filozofa a bojovného národovce, dnes bohužel téměř neznámého, protože nezapadal do šablony vytvořené koncesovanými dějepisci.

* Jak vidíte příští vývoj v České republice a čeho se nejvíce obáváte?

Další vývoj tohoto státu spatřuji velmi pesimisticky v pokračujícím fixování partajnického politikářství na korupčnictví, v dovršení balkanizace této země, v její závislosti na bruselském byrokratismu, v pokračující exploataci hospodářského potenciálu cizími kapitalisty, v hromadné rezignaci na občanský aktivismus. Více než desetiletá hospodářská a morální devastace této země nemůže zůstat bez následků. Vymírající národ bude muset tvrdě zápasit o své bytí, sevřen důsledky, které mu připravili nekompetentní politikové.

* Na čem v současnosti pracujete? Připravujete knihu s obdobnou tematikou jakou byla Vlajka?

Průběžně pracuji na několika psychologických publikacích, na úvodu do hermetismu a na obsáhlé monografii o českém fašismu. V rukopisu mám monografii o výše zmíněném Františku Marešovi. Svou odbornou literární činnost patrně ukončím či budu muset ukončit knihou o politické psychologii.

Otázky kladl: Jan Kopal

In Svobodné noviny, Přebuzská 31, 100 00 Praha 10, tel.: 274 784 289

mzahora(zavináč)vol.cz
(Z archivu DN)

[PRISPEVKY DO BESEDY](#)
[BESEDA K TEMATU](#)

SUPERHOME DARIUS.CZ	AGENTURA NIKOLA ARCHIV CLANKU	POLITICKÉ LINKY	HOME ZVON HNUTI ZVON
--	--	-------------------------------------	---